

Arrest

nr. 113 228 van 31 oktober 2013
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X (verzoeker) en X (verzoekster), die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 27 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. LENTZ loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

De Raad acht het wenselijk de zaken RvV X / IV en RvV X / IV wegens verknochtheid samen te beoordelen en te berechten. Verzoekers baseren zich immers op dezelfde feiten, de bestreden beslissingen steunen op dezelfde motieven en verzoekers hebben tegen deze beslissingen dezelfde middelen aangevoerd.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing van verzoeker luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, (...), bent een vijf- à zesendertigjarige Afghaanse jongeman van Tadjiek-origine. U bent geboren in het dorp Babori gelegen in het district Baraki Barak, dat op zijn beurt is gelegen in de provincie Logar. Uw ouders overleden zeventien à achttien jaar geleden tijdens een raketaanval. Veertien jaar geleden huwde u met (...) met wie u drie kinderen kreeg. Reeds in haar jeugd werd uw vrouw door haar vader beloofd aan haar neef, de zoon van de broer van haar vader. De neef en zijn familie aan wie uw vrouw werd beloofd, verhuisde naar Pakistan. Toen uw vrouw tien jaar was, stelde deze familie voor om het huwelijk te voltrekken. Uw schoonvader ging niet akkoord omwille van haar jonge leeftijd en stelde het huwelijk vier jaar uit. Toen uw vrouw dertien à veertien jaar was, kwam de neef en zijn familie naar Afghanistan om het huwelijk te voltrekken. Zowel uw vrouw als uw schoonvader wilden dit huwelijk niet. Uw schoonvader had echter geen keuze omdat de familie waaraan uw vrouw werd beloofd taliban-leden zijn. U was werkzaam bij uw schoonvader als slagersjongen. In die hoedanigheid kwam u af en toe in contact met uw huidige vrouw. Na een tijdje kregen jullie een relatie. Enkele dagen voor het huwelijk met haar neef, vluchtte uw huidige vrouw naar uw huis. Ze vroeg u haar te helpen of ze ging zelfmoord plegen. U ging akkoord om haar te helpen en nam haar mee naar uw tante in de stad Koboel. Zowel uw schoonvader als de familie van de neef wisten op dit moment niet wie uw vrouw had meegenomen. Jullie voelden zich niet veilig genoeg in Koboel. Na drie dagen vluchtten jullie naar Iran. Daar huwden jullie en kregen drie kinderen. U verklaarde dat de situatie in Iran niet goed was voor jullie. U had ook veel last van hoofdpijn. Na veertien jaar beslisten jullie terug te keren naar Afghanistan. U verklaarde veertien jaar lang geen contact te hebben gehad met uw schoonvader. Via uw zus vroeg u uw schoonvader om vergiffenis omdat u zijn dochter had meegenomen. Uw schoonvader vergaf u en gaf zijn toestemming om met uw gezin bij hem in te wonen. Een jaar voor jullie verhuis naar Afghanistan verdween Jawad de broer van uw vrouw. U vermoedt dat zijn verdwijning iets te maken had met uw problemen. De eerste drie à vier dagen in het huis van uw schoonvader verliepen probleemloos. Hierna werd het huis van uw schoonvader echter aangevallen door de taliban. Toen u geschreeuw hoorde van uw schoonouders vluchtte u met uw vrouw en kinderen naar de bureu. Tijdens de aanval werd uw schoonmoeder gedood en uw schoonbroer ontvoerd. Uw schoonvader hielp u uw vlucht uit Afghanistan voor te bereiden. U ontvluchtte Afghanistan rond april 2012 en kwam aan in België op 22 oktober 2012 waar u dezelfde dag asiel aanvraagde. Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u de familie van de neef van uw vrouw. U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat u geen enkel bewijsstuk neerlegt dat uw verklaringen kan ondersteunen en omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden. Vooreerst moet worden opgemerkt dat er ernstige twijfels rijzen rond de manier waarop uw relatie met uw huidige vrouw ontstaan is en de noodzakelijkheid en waarachtigheid van jullie vlucht naar Iran. Zo geeft u constant tegenstrijdige, weinig plausibele en ontwijkende antwoorden als u vragen worden gesteld over het ontstaan van uw relatie. Toen u tijdens het gehoor uw huidige vrouw vermeldde als 'uw vriendin' (u had het dus over de periode voor jullie samen wegliepen naar Iran) werd u gevraagd wat u precies bedoelde met 'uw vriendin' (CGVS p. 8). U antwoordde ontwijkend dat uw vriendin niet wou huwen met haar neef omdat hij een taliban-lid was (CGVS p. 8). Als u gevraagd wordt of u een relatie had met haar, antwoordt u ja, omdat ik werkte voor mijn schoonvader (CGVS p. 8). Het is echter niet omdat men werkt voor iemand dat men meteen een relatie heeft met zijn dochter. Als u wordt voorgehouden dat niet iedereen die met de vader werkt een relatie heeft met zijn dochter, antwoordt u opnieuw ontwijkend (CGVS p. 8). Even later verklaart u dan weer dat u geen relatie had met haar en dat u soms vlees of andere dingen naar het huis van uw schoonvader bracht (CGVS p. 9). Uit geen enkele van uw antwoorden blijkt dus dat u een bevoorrechte relatie had met de dochter van uw werkgever. Het is dan ook niet duidelijk waarom uw huidige vrouw specifiek naar u zou zijn toegestapt met de vraag voor hulp als ze in de problemen zat. Na tweemaal ontwijkend geantwoord te hebben op de vraag waarom uw huidige vrouw naar u kwam toen ze in de problemen zat en niet naar een andere man, antwoordt u plots dat ze van u hield (CGVS p. 10). U had opgemerkt dat ze van u hield door de wijze waarop ze zich gedroeg toen ze de winkel bezocht waar u en haar vader werkzaam waren (CGVS p. 10). Als u gevraagd wordt wat er zo speciaal was aan haar gedrag zodat u kon merken dat ze van u hield, komt u niet verder dan dat u soms naar haar huis ging om goederen af te geven en dat zij dikwijls naar de winkel kwam (CGVS p. 10). Als even later nogmaals wordt gepeild naar hoe u kon opmerken

dat uw huidige vrouw gevoelens had voor u, antwoordt u opnieuw dat haar gedrag haar gevoelens verraadde (CGVS p. 16). Uw 'relatie' of het idee dat zij gevoelens had voor u lijkt dus gestoeld op het feit dat u haar af en toe tegen kwam bij haar thuis of in de winkel in de hoedanigheid van slagersjongen werkzaam voor haar vader. Een relatie of gevoelens kunnen zich inderdaad op deze manier ontwikkelen maar dat dit daadwerkelijk gebeurd is, valt niet af te leiden uit uw verklaringen. Uit uw verklaringen blijkt dat uw verhouding met uw huidige vrouw de normale relatie van een slagersjongen tot de dochter van zijn baas niet oversteeg. U kunt immers geen enkele gedragsuiting van haar specificeren die u in staat zouden kunnen stellen om enige interesse van harentwege in u te kunnen ontwaren. Als u gevraagd wordt of ze zich anders gedroeg tegenover u dan tegenover bijvoorbeeld een klant in de winkel, antwoordt u dat ze hem zei dat u een goed en eerlijk persoon bent (CGVS p. 16). Als u gevraagd wordt wie die 'hem' is tegen wie ze dit zei, antwoordt u niemand, ze zei het haar hart (CGVS p. 16). Opnieuw een nietszeggend antwoord dat doet twifelen of u de waarheid spreekt over de manier waarop jullie relatie is ontstaan. Ook uit de verklaringen van uw vrouw hierover wordt men niet veel wijzer. Uw vrouw verklaarde dat u in de winkel van haar vader werkte, dat haar zus u ook kende en dat ze u graag had (gehoor echtgenote p. 6). Dit zou dan meteen een relatie hebben ingehouden (gehoor echtgenote p. 6). Nochtans vereist het een sterke vertrouwensband naar u toe om bij haar vader weg te lopen en naar u toe te stappen met de vraag om hulp. Had u haar immers hulp geweigerd, had ze niet enkel problemen gehad met de familie van haar neef maar ook met haar vader van wie ze weggelopen was. In een context zoals die in Afghanistan betekent dit dus zoveel als haar leven op het spel zetten. Met de verklaringen van u en uw vrouw in het achterhoofd over jullie 'relatie', is het echter weinig geloofwaardig dat deze vertrouwensband er was. Het CGVS erkent dat het concept van 'relaties' anders is in Afghanistan dan in België maar zelfs met die kanttekening moet u kunnen verklaren waarom uw huidige vrouw zoveel vertrouwen had in u dat ze wegliep bij haar vader en haar leven riskeerde door u om hulp te vragen. Uw verklaringen over uw relatie tonen echter aan dat uw relatie met uw huidige vrouw op dat moment een relatie zoals die tussen kennissen niet oversteeg. Uw weinig plausible verklaringen hierover lijken dan ook het gevolg te zijn van het feit dat uw relatie helemaal niet op deze manier is begonnen. Deze vaststellingen doen dus twijfels rijzen over het feit of uw relatie echt ontstaan is op de manier waarop u het beschrijft. Dit is belangrijk omdat indien uw relatie niet op deze manier zou zijn ontstaan jullie ook geen redenen zouden gehad hebben om te vluchten naar Iran en daar te huwen (CGVS p. 4). De twijfel die ontstaat omtrent uw vlucht naar Iran wordt bevestigd door de verklaringen die u gaf tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo heeft u bij DVZ verklaard dat u van bij uw geboorte tot uw vertrek in het dorp Babori heeft gewoond (zie administratief dossier: verklaring 11). Als u gevraagd wordt waarom u de veertien jaar dat u in Iran woonde (CGVS p. 2) niet heeft vermeld tijdens uw gehoor bij de DVZ, antwoordt u dat ze het u niet vroegen (CGVS p. 3). Als u erop wordt gewezen dat u wel degelijk verklaard heeft dat u uw hele leven in het dorp Babori heeft gewoond, maakt u er zich vanaf door te zeggen dat u dit niet heeft gezegd (CGVS p. 3). Uw excuus dat u dit niet heeft gezegd is twijfelachtig aangezien men u achteraf het gehoorverslag heeft voorgelezen en u het ondertekend heeft ter goedkeuring (zie administratief dossier). Daarenboven blijkt uit de rest van het gehoor bij de DVZ opmerkelijk genoeg ook dat u nooit naar Iran bent gevlucht, laat staan er veertien jaar heeft gewoond (CGVS p. 2). Zo geeft u aan dat uw huwelijk voltrokken is veertien jaar geleden in het dorp Babori in Afghanistan (zie administratief dossier: verklaring 16 a) terwijl u op het CGVS beweert dat dit in Iran zou zijn gebeurd (CGVS p. 4). Afgaande op uw verklaringen op het CGVS was het onmogelijk geweest om in uw geboortedorp te huwen aangezien op dat moment de neef en zijn familie in uw dorp aanwezig waren om het huwelijk tussen de neef en uw vrouw voor te bereiden (CGVS p. 8). Ook de geboorte van uw kinderen situeert u in uw geboortedorp (zie administratief dossier: verklaring 17). Uw kinderen zijn geboren in de jaren 2000, 2004 en 2009 waardoor men kan concluderen dat u doorheen de jaren gewoon in Afghanistan bent gebleven (zie administratief dossier: verklaring 17). Het is dan ook weinig afdoende een excuus te zoeken in het feit dat het u niet werd gevraagd of u in Iran heeft gewoond als die veertien jaar dat u in Iran woont een rechtstreeks gevolg zijn van de dreiging waarvoor u in België bescherming zoekt. Ook uw vrouw verklaarde bij de DVZ heel haar leven in het dorp Babori te hebben gewoond en legde dezelfde verklaringen af zoals u in verband met de plaats waar uw huwelijk werd verbonden en de geboorteplaatsen van uw kinderen (zie administratief dossier: K. K. (...)). De verklaringen van uw vrouw die de bevallingen aanhaalt om aan te tonen hoe slecht jullie leven was in Iran zijn dus ongeloofwaardig (gehoor echtgenote p. 7). Het feit dat u geen geloofwaardige verklaringen kan afleggen over het ontstaan van jullie relatie en er ernstig getwijfeld wordt aan jullie vlucht naar Iran heeft als gevolg dat de dreiging die u inroept om Afghanistan te verlaten in perspectief moet worden geplaatst. Als jullie huwelijk immers meer dan waarschijnlijk op een conventionele wijze is voltrokken in uw geboortedorp, uw weinig aannemelijke verklaringen over het ontstaan van jullie relatie en uw verklaringen bij de DVZ over het huwelijk en de geboorteplaatsen van uw kinderen wijzen hierop, en jullie nooit naar Iran zijn gevlucht uit vrees voor de familie van de neef van uw vrouw, kan men concluderen dat er helemaal geen dreiging is geweest naar jullie toe. Naast de twijfel over het ontstaan

van jullie relatie en jullie vlucht naar Iran zijn er ook in de problemen die het gevolg zijn van deze feiten voldoende elementen aanwezig om te kunnen besluiten dat de vrees tot vervolging die uitgaat van de familie van uw vrouw haar neef weinig aannemelijk zijn. Stel nu dat u effectief veertien jaar in Iran zou hebben gewoond om de vervolging van de neef van uw vrouw en zijn familie te ontlopen, dan zou men kunnen verwachten dat u eerst controleert of dat de situatie veilig is voor uw terugkeer naar de plaats van onheil. Als u gevraagd wordt of u zeker wist dat het veilig was voor uw gezin om terug te keren, antwoordt u dat jullie dachten dat het veilig zou zijn (CGVS p. 16). Toen u gevraagd werd waarom u dacht dat het veilig zou zijn, antwoordt u dat ze zeiden dat ze in Pakistan waren (CGVS p. 16 en 17). Nadien wordt u gevraagd wie u dit precies zei waarop u antwoordt dat niemand u dit zei maar dat u dacht dat ze er niet meer waren (CGVS p. 17). Met andere woorden u zaait verwarring en kan geen helder antwoord geven of u nu al dan niet gecontroleerd had of de situatie veilig genoeg was om met uw gezin naar uw regio terug te keren. Uiteindelijk verklaart u dat uw zus u had bevestigd dat de kust veilig was (CGVS p. 17). Dit is meer dan opmerkelijk aangezien uw schoonbroer een jaar voor uw terugkeer naar Afghanistan ontvoerd werd (CGVS p. 15). U voegde eraan toe dat de ontvoering of verdwijning (u gebruikt beide woorden door elkaar) een link had met de problemen van u en uw vrouw (CGVS p. 15). Even later lijkt u niet meer zo zeker van de link en verklaart u dat u niet weet of het de neven of iemand anders waren die hem ontvoerden (CGVS p. 17). Wat er ook van zij, het is vreemd dat uw zus u hierover niets vertelt als u haar vraagt of het veilig is (CGVS p. 17). Of de verdwijning/ontvoering van uw schoonbroer nu iets te maken had met uw problemen of niet, het feit op zich had toch voldoende gewicht om het te vermelden als u de veiligheidssituatie in uw thuisregio besprak met uw zus. Vervolgens legt u contradictorische en vage verklaringen af in verband met de afloop van uw problemen in Afghanistan. Als u gevraagd werd of uw schoonvader na uw vlucht uit Afghanistan nog werd lastiggevalen door de familie van de neef, antwoordt u dat ze uw schoonvader beledigden en hem vroegen waar zijn dochter was (CGVS p. 7). Later tijdens het gehoor wordt u gevraagd of de neef en zijn familie in uw geboorteregio zijn gebleven toen u Afghanistan was ontvlucht (CGVS p. 15). Ditmaal antwoordt u dat u het niet weet (CGVS p. 15). Hoe kan het dat u niet weet of de familie in uw regio is blijven hangen na uw vertrek als u eerder verklaard had dat uw schoonvader na uw vertrek werd beledigd door hen (CGVS p. 7). Door de verwarring die uw tegenstrijdige verklaringen oproepen, werd u nogmaals gevraagd of uw schoonvader werd lastiggevalen na uw vlucht uit Afghanistan waarop u antwoordt dat hij werd lastiggevalen door de neven en zijn broer (CGVS p. 16). Als u wordt voorgehouden dat indien hij werd lastiggevalen door hen na uw vertrek dat meer dan waarschijnlijk betekent dat ze in Afghanistan zijn gebleven, antwoordt u verrassend dat u niet weet of ze in Afghanistan of ergens anders zaten (CGVS p. 16). Nochtans had u dit moeten weten. U verklaarde contact te hebben gehad met uw schoonvader toen u zich in Griekenland bevond (CGVS p. 6). Men kan dan ook verwachten dat u even bij uw schoonvader informeert of hij nog problemen heeft gekend na uw vertrek. Uit het feit dat u dit niet doet blijkt dat u bijzonder weinig initiatief aan de dag legt om meer te weten te komen over de afloop van uw problemen. Van een asielzoeker mag echter een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze ernstige pogingen dient te ondernemen om voor zichzelf duidelijkheid te scheppen omtrent de kernaspecten van zijn asielrelaas. Dat u dit niet doet ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. De vaststelling dat u meer dan waarschijnlijk op een conventionele wijze bent getrouwd in uw geboortedorp en dat u niet veertien jaar lang naar Iran bent getrokken om de dreiging van de neef zijn familie te ontlopen, samen met de vaststelling dat u niet kan duidelijk maken of u al dan niet gecontroleerd heeft of de situatie veilig zou zijn voor een terugkeer naar uw regio en dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de afloop van uw problemen in Afghanistan, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas. In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Hoewel u afkomstig bent uit het district Baraki Barak gelegen in de provincie Logar, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel. Uw schoonfamilie woont immers niet zo ver van Kaboel (gehoor echtgenote p. 11) waardoor ze uw

integratie in de stad kunnen faciliteren. Bovendien beschikt u in de stad zelf over een tante (CGVS p. 7) en enkele verwanten (CGVS p. 14) die u kunnen ondersteunen. Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kaboel in de weg staat. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kaboel aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kaboel goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers vragen in hoofdorde om de bestreden beslissingen te vernietigen, in ondergeschikte orde om hen als vluchteling te erkennen, en in uiterst ondergeschikte orde om hen subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoekers stellen dat de bestreden beslissingen de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de

werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen schenden.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen.

2.1.2. Stukken

Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift het inentingsbewijs van hun oudste zoon uit Iran en de voorlopige identiteitskaarten van het hele gezin uit Iran toe.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoekers niet kunnen worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers' asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat uit verzoekers verklaringen over zijn relatie met verzoekster blijkt dat deze relatie op het ogenblik dat verzoekster van thuis wegliep een relatie was die deze tussen kennissen niet oversteeg, zodat het niet aannemelijk is dat verzoekster naar verzoeker is gestapt om hulp te vragen toen ze in de problemen zat. Verzoekers stellen dat als ze alleen vrienden waren ze nu niet getrouwd zouden zijn en ze geen kinderen zouden hebben. Dit doet echter geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over waar ze hebben verbleven en waar ze zijn getrouwd. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden verzoekers dat ze heel hun leven in het dorp Babori in Afghanistan hebben gewoond, terwijl ze bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarden dat ze veertien jaar in Iran hebben gewoond. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden ze ook dat hun huwelijk is voltrokken in het dorp Babori, terwijl ze bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarden dat dit in Iran zou zijn gebeurd. Verzoekers betwisten deze tegenstrijdigheden niet. Ze leggen wel twee stukken neer waaruit volgens hen blijkt dat ze in Iran zijn geweest. Het gaat hier echter om faxkopieën waarvan de kwaliteit zo slecht is dat er niets uit op te maken valt. In een aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting wordt opnieuw fotokopie neergelegd van het inentingsbewijs van de zoon van verzoekers alsook van de voorlopige identiteitsdocumenten van de hele familie samen met een voor eensluidend verklaarde vertaling. Deze documenten zouden hun verblijf in Iran moeten staven. Ondanks de mededeling in hun verzoekschrift dat verzoekers in augustus (2013) in het bezit zullen gesteld worden van de originele stukken blijven zij in gebreke de originelen neer te leggen, minstens deze ter terechtzitting ter inzage te tonen. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn. (RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Gelet op de tegenstrijdige verklaringen van verzoekers over hun verblijf in Iran samen met het ontbreken van originele documenten die dit verblijf zouden kunnen staven kan dan ook geen geloof worden gehecht aan het voorgehouden verblijf van verzoekers in Iran.

Tot slot heeft de commissaris-generaal ook terecht gesteld dat verzoeker tegenstrijdige en weinig aannemelijke antwoorden heeft gegeven op de vraag hoe hij zeker wist dat het voor zijn gezin veilig was om terug te keren naar Afghanistan. Toen verzoeker gevraagd werd waarom hij dacht dat het veilig zou zijn, antwoordde hij dat ze zeiden dat hun belagers in Pakistan waren. Toen hem dan gevraagd werd wie hem dit zei, antwoordde hij echter dat niemand hem dit zei maar dat hij dacht dat ze er niet meer

waren. Even later verklaarde hij dan weer dat zijn zus hem zei dat het veilig was, wat opmerkelijk is aangezien zijn schoonbroer een jaar voor hun terugkeer naar Afghanistan ontvoerd werd en deze ontvoering of verdwijning volgens verzoeker verband hield met hun problemen (gehoorverslag verzoeker, 16-17). Verzoekers geven voor al deze vaststellingen geen verklaring in hun verzoekschrift.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers' asielrelaas. Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maken verzoekers immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoekers naar hun land van herkomst kunnen terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad is immers van mening dat verzoekers over een binnenlands vestigingsalternatief beschikken in de stad Kaboel.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

De Raad is van mening dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *"alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen"*. De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit het Cedoca-rapport van 22 maart 2013 blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is.

Volgens het Cedoca-rapport van 21 maart 2013 gaat de veiligheid in de stad Kaboel er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit en lijkt het erop dat de Afghaanse veiligheidsdiensten steeds meer grip krijgen op de veiligheidssituatie in de stad. Het geweld in de stad bestaat vooral uit complexe aanvallen op highprofiledoelwitten. Daarnaast is er in de stad Kaboel ook een probleem met criminaliteit. Uit het Cedoca-rapport blijkt dus dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen.

De door verwerende partij neergelegde nota van 7 oktober 2013 die een update van de situatie in Kaboel inhoudt bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op *high profile* doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Verzoekers brachten geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat we in het nieuws kunnen lezen dat Kaboel geen veilige stad is en ze halen verschillende internetartikels aan over de veiligheidstoestand in Afghanistan. In hun aanvullende nota verwijzen verzoekers naar een rapport van UNAMA waarin sprake is van een stijging van het aantal burgerslachtoffers. Uit deze artikels blijkt echter niet dat er in Kaboel aanhoudend wordt gevochten en dat antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn.

Op basis van de gegevens die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van oordeel dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg lopen burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.2.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER